

BOROVÁČEK

ČASOPIS DĚTÍ ZÁKLADNÍ ŠKOLY BOROVSKEHO V KARVINĚ
Prosinec 2024

Tomáš Konarski, 7. A

„Všichni dospělí byli
dětmi, ale málokdo si
na to pamatuje.“

Naši prvňáčci umí číst a psát!

1.A LILIANA GROBELNÁ

KUBA PIJE ČAJ.
ČÁP LÍTÁ.
PÁJA KOPE.

TOBIAŠ PAVERA 1.A

TÁTA MÁ KOLO.
TÁTA MÁ KOČKU.

EMÍLIE JELÍNKOVÁ 1.A

KUBA PIJE ČAJ.
I ÁJA PIJE ČAJ.

LILIEN BEMBENKOVÁ 1.A

BABIČKA PEČE KOLÁČ.
TÁTA PÁLÍ LIPU.

EMILY ELISABETH CSOMOROVÁ
1.A

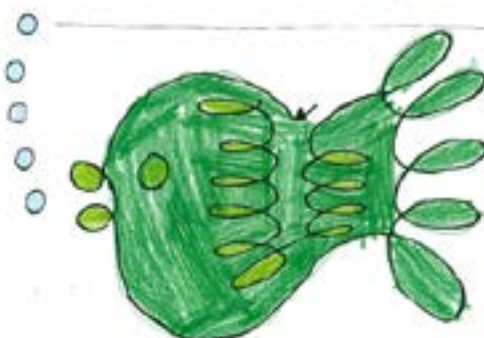
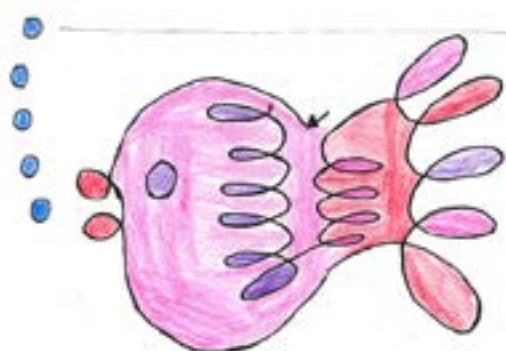

JAKUB KROCZEK 1.A

LEV PIJE.	RYBA PLAVE.
LEV PIJE.	RYBA PLAVE.

LEV PIJE.	RYBA PLAVE.
LEV PIJE.	RYBA PLAVE.

JAKUB KONCZOLKA 1.A

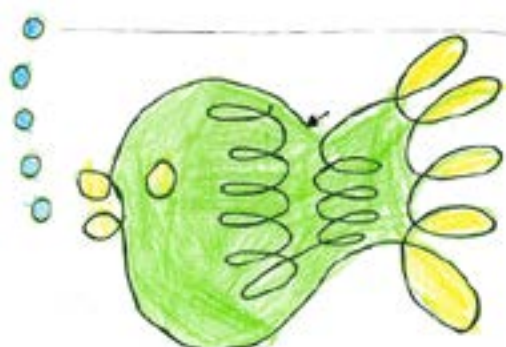

VÍTEK LOVÍ RYBY.

LEV PIJE.	RYBA PLAVE.
LEV PIJE.	RYBA PLAVE.

BOB JE KRÁLÍK.

NELA

VÍTEK LOVÍ
RYBY.

BOB JE KRAĹÍK.

KRISTÝNKA

IO JE BABICKA
AJA, BABICKA
KOLAC.

VERI

VÍTEK LOVÍ RYBY.

BOB JE KRAĹÍK.

TATÁNA

VÍTEK LOVÍ RYBY.

BOB JE KRAĹÍK

ŠDA V

TO JE BABIČKA
AJA, BABIČKA A PEČE
KOLAC.

VÍTEK LOVÍ RYBY.

BOB JE KRÁLÍK.

LÁŠA

VÍTEK LOVÍ RYBY.

BOB JE KRÁLÍK.

JAN

VÍTEK LOVÍ

TO JE BABIČKA
AJA, BABIČKA,
PEČE KOLAC.

ADAM S.

VÍTEK LOVÍ
RYBY.

BOB JE KRÁLÍ
K

DAVID

VÍTEK LOVÍ
RYBY.

BOB JE KRÁLÍK.

SAŠKA

TO JE BABIČKA
AJA. BABIČKA PEČE
KOLÁČ

SALMA

VÍTEK LOVÍ
RYBY.

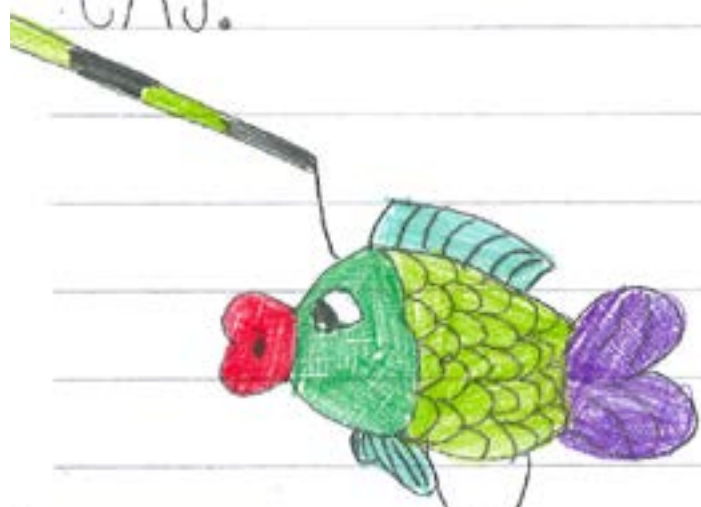

BOB JE KRÁLÍK.

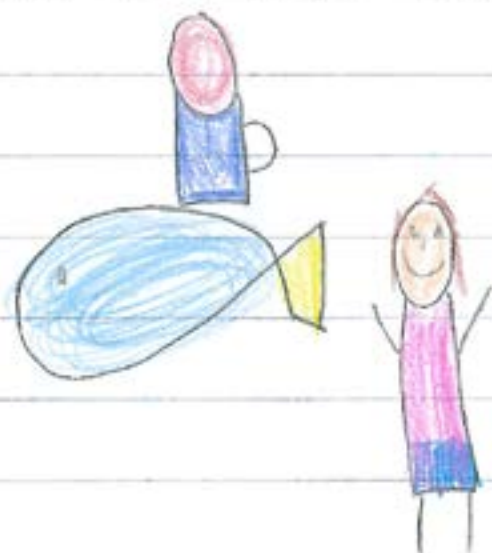

FILIP

NICOLE 1.C
TO JE KRÁL.
VÍTEK LOVÍ
RYBY.
BARA PIJE
ČAJ.

DOMINIK 1.C
TO JE KRÁL.
VÍTEK LOVÍ
RYBY.
BARA PIJE ČAJ.

JAN 1.C

TO JE KOČKA
TO JE ČAP
TO JE RAK.

ADÉLKA
1.C

TO JE KRÁL.
VÍTEK LOVÍ
RYBY.
BARA PIJE ČAJ.

BĚTY 1.C

TO JE KRÁLOVNA.
VÍTEK LOVÍ RYBY.
BÁRA PIJE ČAJ.

RIŠA 1.C

KRÁL.

VÍTEK LOVÍ RYBY.

BÁRA PIJE ČAJ.

ADAM 1.C

TO JE KRÁL.
VÍTEK LOVÍ RYBY.
BÁRA PIJE ČAJ.

MÍŠA 1.C
TO JE KRÁL.
VÍTEK LOVÍ
RYBY.

BÁRA PIJE ČAJ.

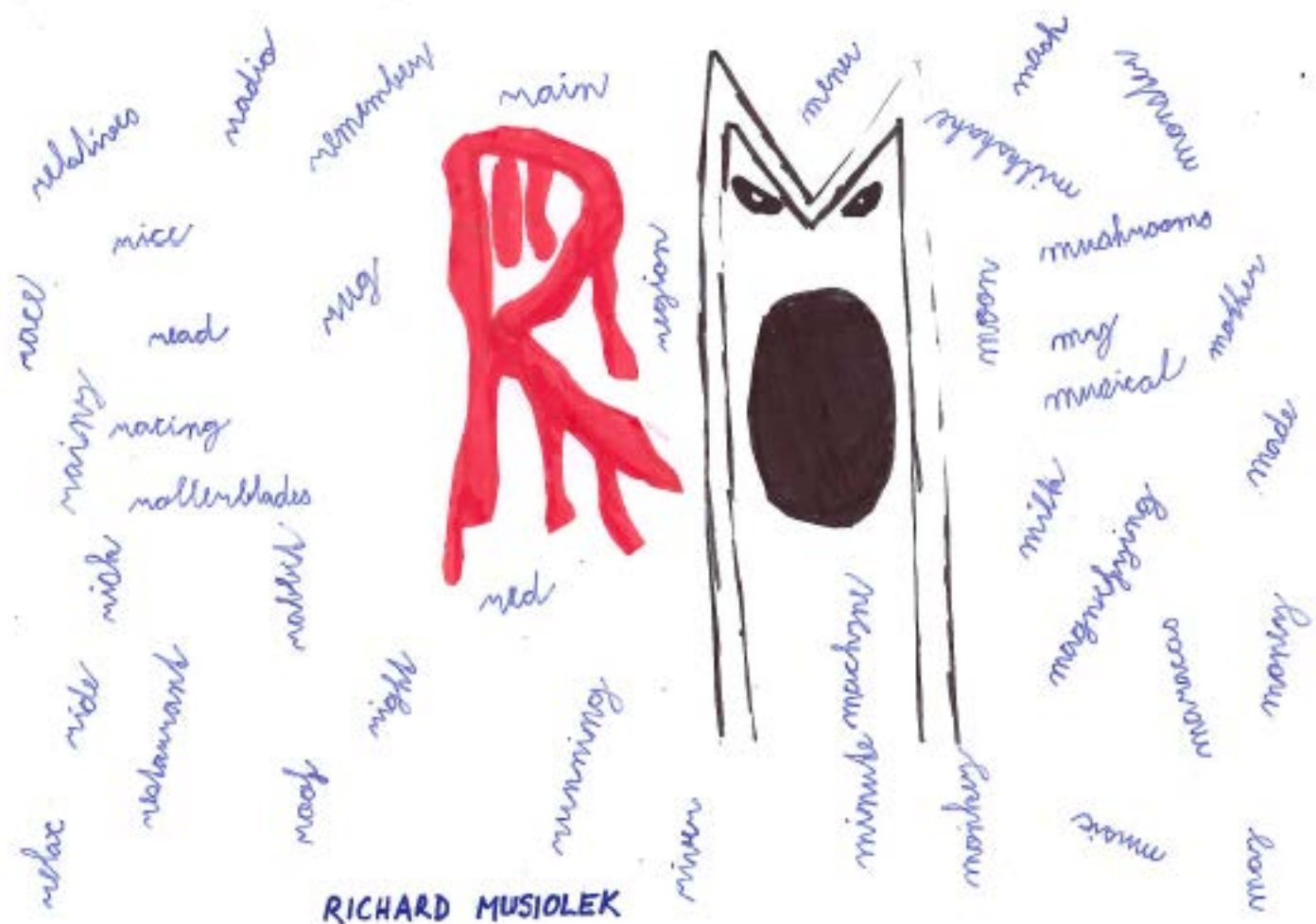
A drawing of a pink cup with a face, orange lid, and blue handle. The cup is pink with a white interior featuring a butterfly design. It has an orange lid and a blue handle. The drawing is done with crayons on lined paper.

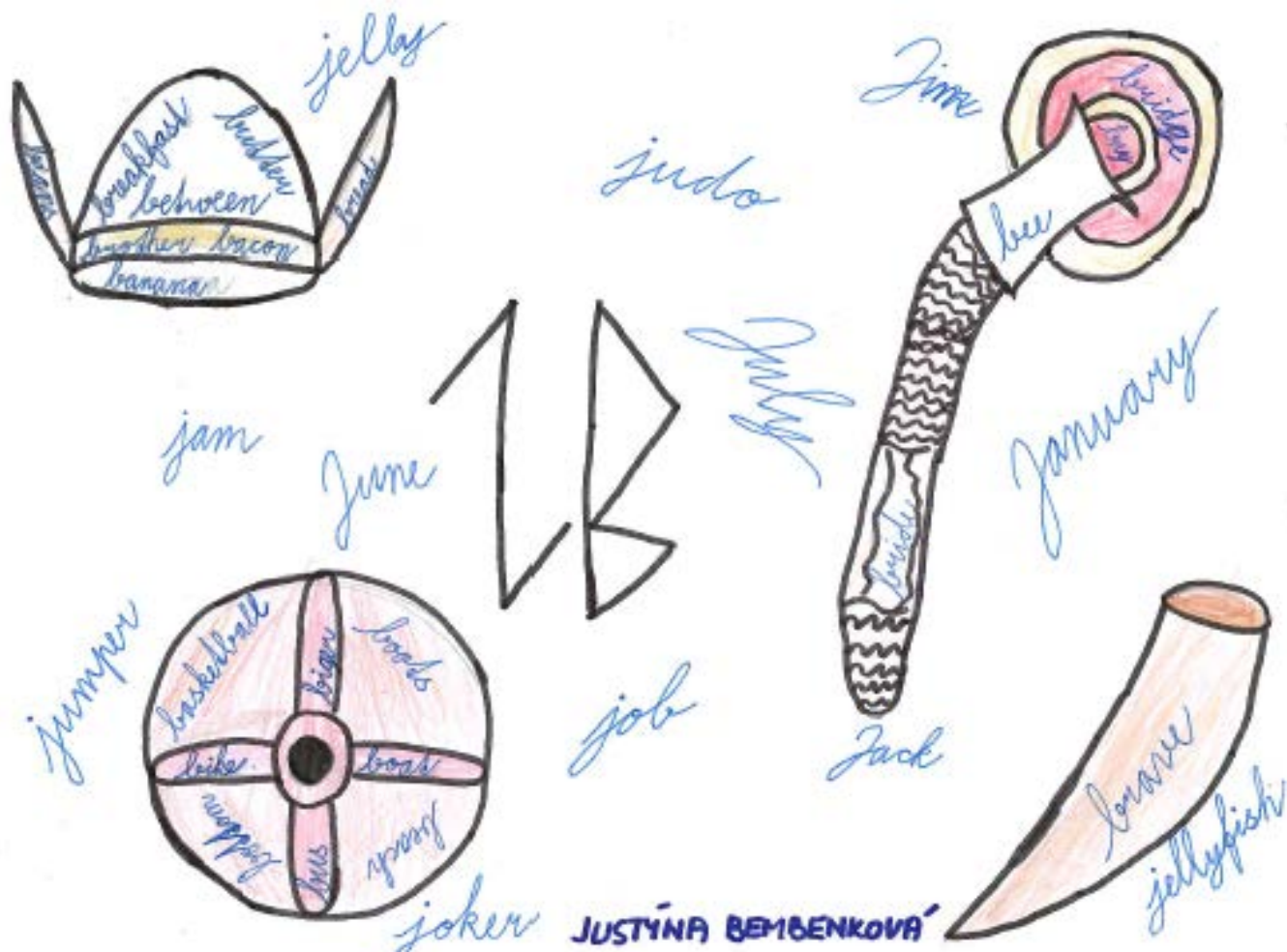
A drawing of a person in a green suit fishing. The person is standing on a brown line representing the ground. They are holding a large, dark green fish on a string. The string is curved, and the fish is hanging from it. The background is white with horizontal lines.

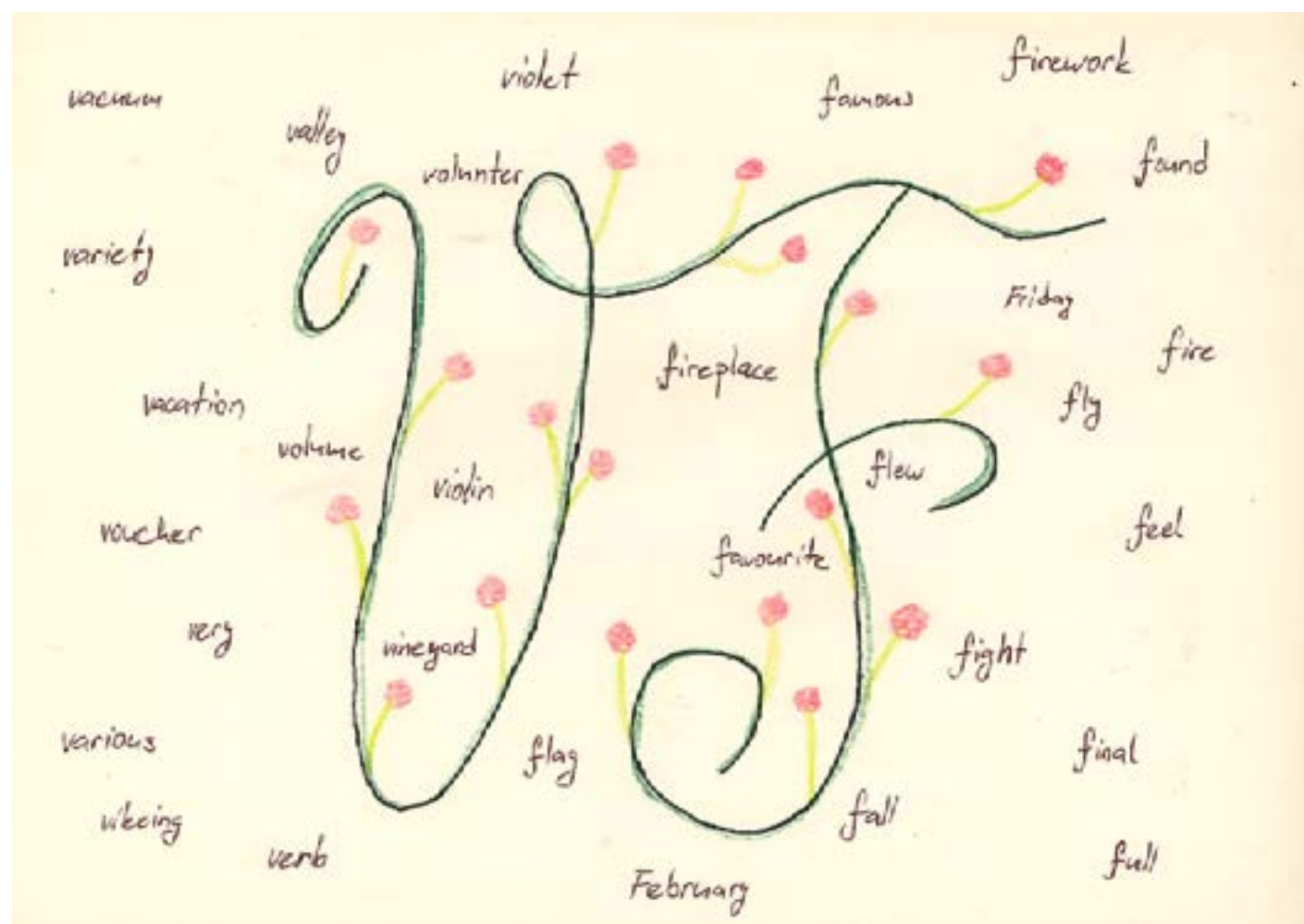
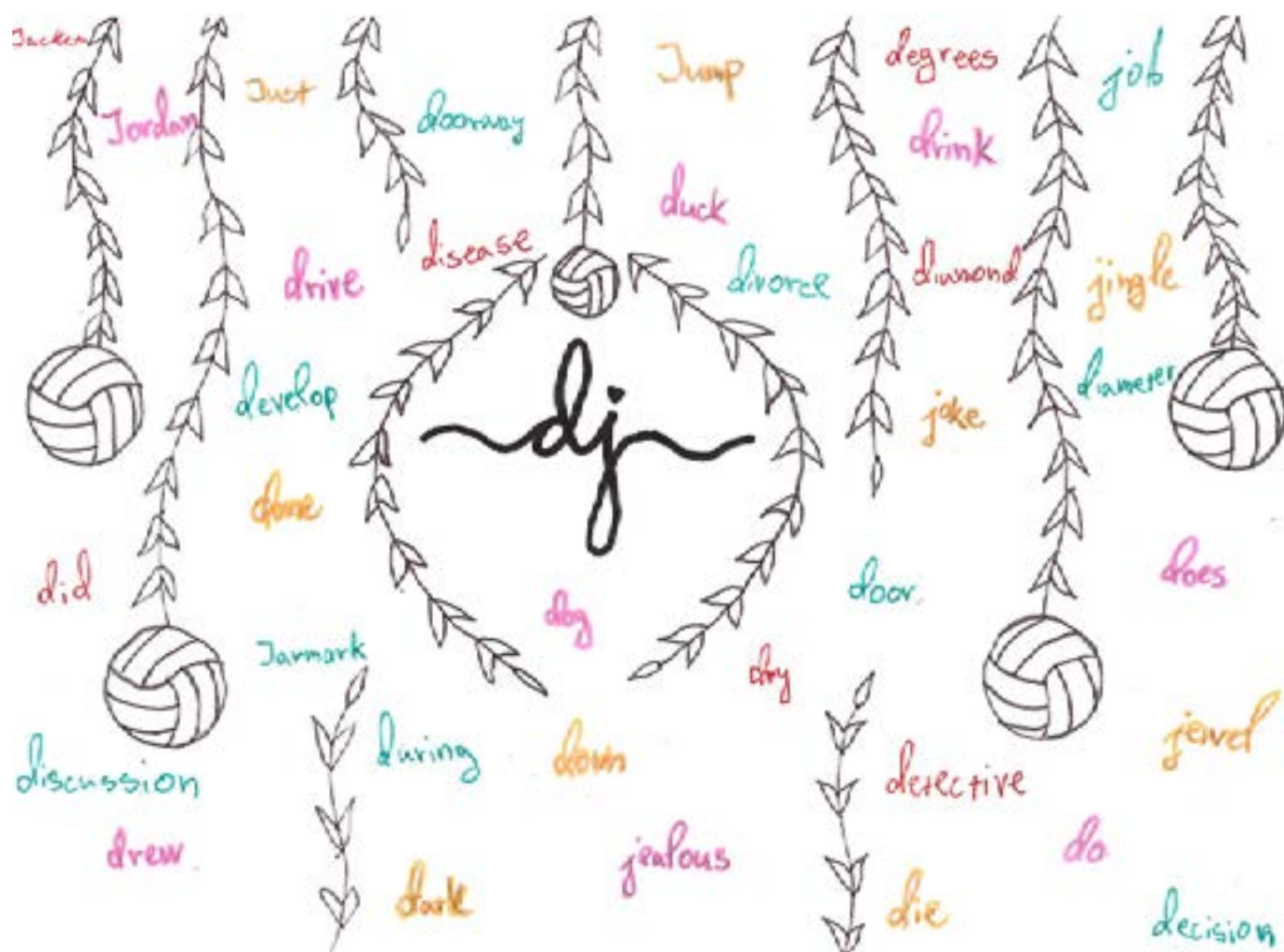

Hrátky v angličtině

DUCH O PŮLNOCI VE STRAŠIDELNÉM DOMĚ

Jednou jsem viděl v televizi hororovou atrakci jménem strašidelný dům. Prý tam mají zvěho ducha. Tak mě napadlo, že se tam půjdu podívat. Napsal jsem kamarádům, že ve 21:45 hod. bude srážka v atrakci. "Už je 21:45!" Tak jsme tam šli. Byl jsem tam s Tomem, Ondrou a Petrem. Šli jsme tam ventilací, která vedla na začátek domu. Tam byli sami branci, netopýři a strašidelné sudy. Chtěli jsme vidět toho ducha a byly tam dvě cesty, tak jsme se rozdělili. Já s Petrem jsme šli dolů a Ondra s Tomem šli doprava. Já s Petrem jsme šli do místnosti s mumii, dokonce jsme uviděli toho ducha. Měl průhledně bílou barvu, velkou černou pusou, ruce s dříví prsty a malé černé oči. Dokonce se uměl přivrtat a raky to udělal. Přivrtal se do jedné z mumii a začal naň honit. Naštědli jsme mu slevky. Ale co Tom a Ondra? Ti šli na schodiště a nahoru bylo nějaké vstupu pro návštěvníky. A slujme tam šli. Byly tam some nože a duch tam byl raky, ale byl to jiný duch. Měl velkou průhlednou kůži, velké oči a malou pusou. Uměl se smriditelnit. Samozřejmě to udělal. Házet po nich nože, ale Ondra měl s sebou baseballorů pačku a nože odpařit. Jekkali jsme se v jedné velké místnosti. Tam nař čekalo překvapení. Živili jsme, že ten duch není ani duch, ale člověk, který neměl moc dobrou minulost. Dělati na něm experimenty. Nedopadlo to dobře. Zničili to celou laborator. Nakonec ho chytili a přesunuli ho do tohoto domu. Mysleli si, že dojde klidu, ale naopak. V domě začalo strašit.

V místnosti jsme našli saprismá s křídáky,
jak se zval duch. Rozhodli jsme se, si lakový
křídál provedeme za domem. Přemístili jsme
svíčky a doprostřed nakreslili pentagram. Gladila
jen dostal ducha na toto místo. Já s Tomem
jme šli do domu, abychom ducha našli. Jenže
duch byl hned za dveřmi a náš křídál ho
vtáhl doprostřed na pentagram. Najednou se
objevil blesk a bylo po duchovi. Těda jen
po jednom.

KONEC...

Jáchym Lmeček-4.C

Mumie o půlnoci na dýňovém poli

Doktor Mortimer a jeho věrný pes Azor, se vydali na půlnoční procházku dýňovým polem. Za svitu měsíce narazili na něco naprosto neuvěřitelného - mumii! Ta tam ležela, jako by si udělala pohodlí v měkké dýni. Mortimer si prohlédl hieroglyfy na bandážích a s úžasem zjistil, že mumie hledá recept na dýňový koláč. Azor mezitím šťastně očichával mumii a snažil se ukrást pár obvazů. A tak se z půlnoční procházky stala pátrací akce po staroegyptském kuchaři a jeho tajemném receptu.

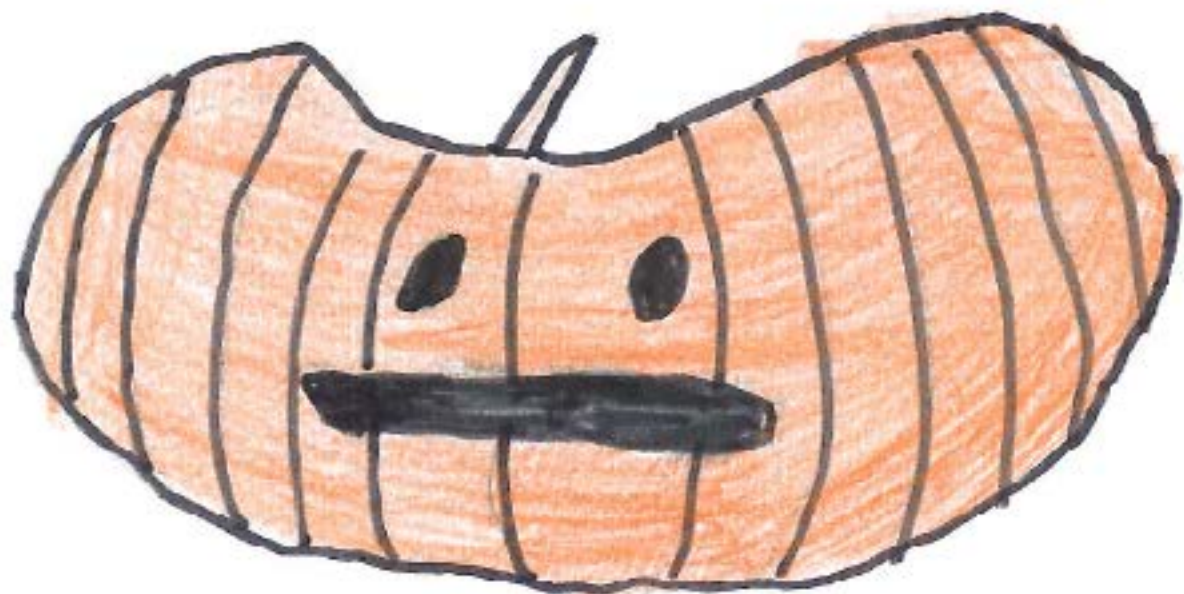
Eliáš Petržilla, 4.C

Duch v opuštěné škole

Duch v opuštěné škole o půlnoci našel něco neobvyklého. Byla to dyňe, která měla obličej? Bylo to hodně divné, protože se nikdy neviděl, jenom viděl dyňi, ale dyňi, která měla obličej? Viděl to mň svíčku, tak hledal něco, čím by ji zapálil. A pak našel sirky. Tak se zapálil, a bylo to pěknější. A pak si vzpomněl na halloween, tak šel za kamarády, kteří už zdobili a dělali si kostýmy a pak hledali ještě něco na výzdobu a našli umělé pavučiny a pavouky a ještě dyňi. Tak rozali kostýmy a šli na halloweenskou párty a tam si našli více kamarádů. Povíдали si s nimi celou noc. Už vycházelo slunce, tak se rozhodli jít spát.

Číslo 1, 4.6

Duch v opuštěné škole

Byla jednou jedna stará, opuštěná škola. Pět kluků chtělo mít nějaké dobrodružství. O půlnoci se vydali školu prozkoumat. Při smarou chodbou a najednou uslyšeli divné zvuky. Vydali se za tím zvukem a spatřili ducha.

Byl to duch pohřešované šákyně, která dříve na tuto školu chodila. Duch jim řekl, že se jmenuje Jana. Kluci se uklidnili a už se nebáli, protože věděli, že je to hodný duch. S duchem Janou si hráli po celé škole. Byla to zábava. Objevovali různé místnosti ve škole. Kluci Janě slíbili, že ji budou navštěvovat každý večer vždy o půlnoci. Jana měla velkou radost, že už nebude tak sama a že si našla kamarády.

Andra Hassel, 4 C

Duch o půlnoci v opuštěné škole kde se někdo nebaví, pokračuje

Žil byl jeden duch jménem Alfa. Jednoho dne se rozhodl, že půjde do opuštěné školy. A aby to bylo ještě větší, tak půjde o půlnoci. Počkal, až bude půlnoc a šel. Už jsem řady dorazil říká Alfa. Tak jo, jdeme se podívat, jak to tu vypadá. Myslel si, že je řady úplně sám. Tím pádem se mýl. Ale po pár minutách slyšel křik: ááááááá. "Alfa se rozhodl že půjde za tím křikem, moc se bál, ale Alfa se byl moc laskavý a vždy chtěl někomu pomoci. Tak šel a šel a ten křik byl hlasitější a hlasitější. Jak dorazil na to místo tak se malém rozběhl. Viděl totiž malého ducha, jak pláče. A Alfa řekl: „jak se jmenuješ?“ „Jmenuji se Bertík, je mi 6 let.“ „A co se ti stalo?“ říká Alfa. Já jsem šel na procházku s rodiči a viděl jsem motýla, tak jsem na něj šel a rodiče se neohledali a ztratili jsem se. Ty máš řady šleš Bertíku. Vím kudy se jde zpátky ven. Jupíí! Tak pojd, říká Alfa. Tak šli a šli a najednou uviděli ramí světla. Jméno venku Bertíku? No jo, ale kde mám rodiče? To nevím. a najednou začal rozhlas a sám někdo řekl, že se ztratil duch Bertík, a že se má jít na policijskou stanici, že ho řady čekají rodiče. Bertík okamžitě běžel na stanici a viděl rodiče tak se rozplakal. Objmul je a moc poděkoval Alfovi že mu moc pomohl. Od té doby jsou nejlepší kamarádi, hrají spolu fotbal, stolní hry a tak dále a tak dále.....

7.B VYPRÁVĚNÍ – DOKONČENÍ PŘÍBĚHU

Bylo to velice nudné léto. Pak se ale vedle nás přestěhovala Gabča. Bydlela v tom domě, o kterém se říká, že v něm straší.

První den ve škole si sedla ke mně do lavice. Položila si pouzdro a poslouchala, co paní učitelka povídá. Všichni se na Gabču dívali. Ale ne proto, že byla nová. Ale proto, že bydlela v tom strašidelném domě. Z ničeho nic jí přistál na lavici papírek, na kterém bylo napsáno: „Být sebou, přestěhovala bych se!“ Gabča se mě zeptala, proč se na ni všichni koukají a co má znamenat ten lísteček. Tak jsem jí vysvětlila, že se přistěhovala do domu, o kterém se říká, že v něm straší. Gabča se mě zeptala: „A ty tomu věříš?“ „Já ne. Podle mě je to dům jako každý jiný,“ odpověděla jsem.

Po vyučování jsem se Gabči zeptala, jestli nechce pomoci s vybalováním. Souhlasila, a tak jsem se k ní vydala. Gabča mě přivítala, vybalily jsme pár věcí a vyšly nahoru na půdu. Začaly jsme zametat a utírat prach. A z ničeho nic: „BUM!“ Krabice s míčem spadla. Obě jsme se lekly. Koukly jsme na sebe. Nechápaly jsme, co to mohlo způsobit. Okna zavřená, dveře zavřené, ... Nenašly jsme nic. Nechaly jsme to tak a uklízely dál. O pět minut později opět: „BUM!“ Tentokrát spadl obraz. Už jsme se začaly trochu bát. Odhodily jsme koště i hadr a běžely dolů. Snědly jsme výbornou maminčinu bábovku a já se vydala na cestu domů.

Druhý den jsme ve škole měli informatiku. Já a Gabča jsme se snažily vygooglit všechno o strašidelném domě. Zjistily jsme, že v něm zemřeli pán a paní. Pán zemřel přirozenou smrtí, ale jeho paní byla zavražděna. Na internetu psali, že se povídá, že v domě straší její duch.

Odpoledne jsme si půjčily dědův přístroj na hledání duchů. Díky přístroji jsme opravdu zaznamenaly na půdě jakýsi pohyb. Paní s námi dokonce komunikovala. Říkala, že je na půdě uvězněna již několik let a potřebuje, aby ji někdo vysvobodil. „Stačí, abyste mě vzaly s sebou na ten velký kopec za domem. Tam mě vypustíte a já budu volná!“

Holky učinily tak, jak jim paní řekla. Od té doby se už v domě nikdy nic zvláštního nepříhodovalo.

Natálie Klimková

Budu vám vyprávět, co všechno se mi stalo, když jsem minulý týden zaspal.

Zdál se mi zrovna krásný sen. V tu chvíli ale: „Píp, píp, píp, píp!“ Otevřel jsem oči. „Tohle ale není můj budík?“ pomyslel jsem si. Kouknu z okna a vidím popeláře. Tak to je průšvih! Věděl jsem totiž, že popeláři jezdí kolem osmé hodiny! Takže jsem si uvědomil, že jsem zaspal. Začal jsem panikařit. „Vydám se do školy pěšky,“ řekl jsem si. „To je blbost. Bydlím od školy čtyři kilometry. To by mi trvalo dlouho!“ Jel jsem nakonec na kole. Garáž, ve které jsem měl kolo, byla sice zamčená, ale když jsem několikrát bouchl do dveří, povolily a já se dostal dovnitř.

Jel jsem nejrychleji, jak jsem jen mohl. Protože se na některých místech opravují silnice, musel jsem projet okolo parku hrůzy. Říkáme mu tak, protože se tam nachází hřbitov. Vzal jsem do ruky rohlík s nutelou, kousl jsem si a pokračoval v cestě. Po dvou ujetých kilometrech jsem se stavil v obchodě. Každý pracovní den v něm pracovala moje teta. Dnes tam ale nebyla. „Je to divné,“ pomyslel jsem si, koupil pepsi a jel dál. Po nesprávném odbočení jsem musel překonat ještě jednu objížďku. Už jsem se blížil ke škole, když začalo lít jako z konve. Totálně jsem promoknul.

Když jsem konečně dorazil ke škole, bylo mi divné, že je všude tma a ticho. Nikoho jsem neviděl. Zvonil jsem na zvonky, ale nikdo se neozýval. Vyplašeně jsem chodil okolo školy, až jsem natrefil na mého kamaráda. „Co tu děláš? Ty jsi taky zaspal?“ zeptal jsem se ho. Kámoš se zasmál a odpověděl mi: „Jakou školu? Vždyť je dneska sobota!“

Chvíli jsem jen tupě zíral a pak mi došlo, proč mi ráno nezvonil budík a proč v obchodě nebyla moje teta. Příště se pro jistotu kouknu do kalendáře.

Petr Fikáček

Honza slíbil babičce, že jí zryje hlínu na zeleninovém záhonku. Při kopání narazil rýčem do něčeho tvrdého. Nejdrive si myslel, že je to jen nějaký kámen. Proto kopal a kopal dále. Když asi v půlce záhonku opět na něco narazil, zpozorněl. Zjistil, že narazil na něco velkého. Zaběhl proto pro babičku a společně kopali. Vykopali nějakou kostru. Zjistili, že má asi patnáct metrů na délku a pět metrů na výšku. „Ty brďo! To by mohla být

kostra dinosaura!“ vykřikl Honza. Babička ihned běžela do domu a zavolala archeology. Ti dorazili za několik dní. Když jim Honza ukázal svůj nález, padli údivem na kolena. Neváhali ani chvíli a pustili se do práce. Postavili na babiččině zahradě obrovský stan, donesli si spoustu nástrojů a pustili se do bádání. Za pár dní bylo hotovo. Kostru rozebrali na díly jako skládačku a na vozíčkách odvezli do dodávky. Honza s babičkou byli nadšení, že našli něco tak významného.

Za týden přišla paní poštačka a přinesla dopis. V něm našli pozvání do regionálního muzea. Babička s Honzíkem se do muzea vydali hned další den. Ředitel muzea jim poděkoval, omluvil se za rozkopanou zahradu a předal dárkovou poukázku. Tímto končí příběh babičky a Honzy.

Jakub Stadtherr

JAK TO BUDE DÁL? Přečli si začátek příběhu, vymysli a napiš, jak bude děj pokračovat. Pak vymysli a napiš i název příběhu.	Jméno: Tereza Janičová
Pepík a jeho kamarád	
Pepík je úplně obyčejný kluk. Má mladšího brášku Ondru, kterého má moc rád. Spolu hrají hokej. Často trénují na zimním stadionu nebo v tělocvičně. Domů si pak ještě jen tak pinkají. Pepík si moc rád maluje. Nejraději maluje zvířata, o kterých si často čte v encyklopediích. Pepík moc rád čte. Od té doby, co se číst naučil, přečetl už spoustu knih. Teď čte knihu o pirátech. Dnes večer si před spaním zase chvíli četl, a když se mu začaly zavírat oči, zavřel knížku a položil si ji na poličku u postele. Ale co to slyší? Odkud se ozývají ty hlasy a zvuky? Podívá se na knihu... Všechn hluk vychází z ní...	
Otevřel knihu a našel tam... Mluví postavička. Byl to pirát, Pepík se divil, jakže postavička mluví? Říkal si, že to je jen sen a šel spát. Za chvíli zase, zase a zase. Nikdo pořád mluvil. Pepík otevřel knihu. A malá postavička vyskočila z knihy a řekla: „Ahoj, já jsem prý jménem Jakub ibnu. Tě doprovázet tímto celým příběhem. Pepík se divil, a najednou pirát Jakub začal zase mluvit. „Jsem z této knihy, žiju na ostrově a dělám piráta.“ Pepík se divil, ale slyšel ho. „Tedy ať na jednoduše řeknu. Pepík se tedy zeptal: „A proč ty jsi jeden máš babu?“ „No, protože on je nastavený, že se s ním nikdo nemluví.“ „Ale, ale jakže se s ním nikdo nemluví?“ „Je zlý, prý, než ho to na ostrově nechal. A hlavně když se ho někdo zeptá, tak neodpoví, no a hlavně“	
	

nechápe srovnání. No a my, se ho snažíme celou dobu přemluvit, ať jde a námi ^{ide} hrát nějakou hru, ale on nechce. "No to mi je líto, ale já nemůžu vymizet, chodím do školy..." Rekl Pepík. "Já vím, ale noc je dlouhá, na noc mům pomůžeš ho rozveselit a potom ráno tě zase vrátíme spát." No dobrá tedy, ale musito být rychle ano? "Jasně, tak pojď." Tak Pepíček a pirát Jakub vstali do knihy, a objevili se na ostrově. Pirát Jakub mášil: "Vítej u nás Pepa." Všichni se na ně s radostí podívali, tedy až na jednoho. Ten zůstal na lodi a spal. Když všichni je začli vítat, kromě spáče. "Vino, kolače, jablka, banány, co si chceš vzít?" "No vino nemohu, jelikož jsem dítě a kolače bych si dal..." "Hej chlapi, dandul jsem se s Pepou že rozveselí toho našeho spáče." "Hej to ak nejob kóma, jeto nikdo nerozveselí." "To si piš že je, Pepa je rasela kopa." "Ano, to jsem." "Tak jdu na to!" Tak Pepa vykročil pravou nohou pro štěstí.

Když došel k lodi, zakřičel na spáče: "Hej ty nahore, pojď sem dolů..." Spáče se probudil a řekl: "Kech mi být, jsem unavený a navíc nemáš tady co dělat." Pepík to docela zarazilo, ale nevzdal to a povídal dál: "Tak pojď, aspoň tě chci vidět celého." Po nějaké chvíli přemlouvání spáče šel a řekl:

"No tak už mě řidiš?" "Kráska, jak se vůbec jmenuješ? Už jsi slyšel, spáče." "Aha. No a ty? Já jsem Pepa. Máím na tebe otázku, proč jsi tak mrzutý? No protože se se mnou nikdy nebarí a jsem z toho smutný a už to tady není zábava. Aha. No tak pojď se mnou a zase to zábava bude. Dobře no..." Tak pepa šel se spáčem. Dorazili na místo a řekl: "Jsme tady!" "No bylo na čase. Ale všem se omlouvám jaký jsem byl. Nevadí, ale teď musíme..."

spáče: "Dobrou. Ahoj a díky." Dobrou a

OBJEVILA JSEM NOVOU PLANETU

Nazvala jsem ji: Burger planet

Jméno objevitelky: Sofie Maria Sitschová

POPIS PLANETY: planeta vypadá jako Burger je složena z: housek, masa, okurek, rajčat, salátu a omáček, obyvatelé mají posvátný pozdrav ten je: Good Burger, řeč je: Burgrový jazyk, má omáčkový prsteneček

OBRÁZEK

Vzdálenost od Země: 300 miliard let

Průměrná teplota: 20°C až 3000°C

Počet měsíců: 450

ZAJÍMAVOSTI

nejznámější měsíc je Burger junior a největší je Burger Dad, na planetě jsou všichni hodní a žijou v míru.

CO SE MI TU NELÍBÍ:

nelíbí se mi tu někdy velká tepla jinak je tu všechno Super

OBJEVILA JSEM NOVOU PLANETU

Nazvala jsem ji: Snící planetka

Jméno objevitelky: Tereza Janišová

POPIS PLANETY:

Má velký prstenec jeho barva je tyrkysová. Okolo sebe má černé Hvězdy. Jinak její barva je: Fialová, Modrá, Růžová a Zelená.

Žijí zde lidé, kteří celý den i noc sní. Zlé sny tady nejsou. Je tam teplo a je daleko od Země. Někdy se tady sny přetváří kvůli dešti.

OBRÁZEK

Vzdálenost od Země: 37 000 Km

Průměrná teplota: 37 až 26 °C

Počet měsíců: 35

ZAJÍMAVOSTI

- Za jeden rok, co Planetka oběhne svoji Osu, se vždy změní její barva.
- Žije tady 80 000 000 lidí
- Na planetě jsou zlaté cány, které představují pokrmí záři

CO SE MI TU NELÍBÍ:

- málo lidí
- není zde moc světla
- není třpytíva
- nedostatek vody

OBJEVIL JSEM NOVOU PLANETU

Nazval jsem ji: Hranoš

Jméno objevitele: Milan Kivály

POPIS PLANETY: Nemí kulatá,
je hranatá a je to kvádr.
Vypadá jako semě, akouš
se není. Její rozměr je
3006 kilometrů čtverečních

Vzdálenost od Země: 16 km

Průměrná teplota: 30°C

Počet měsíců: 32 měsíců

ZAJÍMAVOSTI

Tato planeta je výjimečná,
protože tady žijí všechna
zvířata, ale jsou mírumilovná

CO SE MI TU NELÍBÍ:

Líbí se mi tu
vše.

Kdybych se já, ..., ocitl v ději knihy, které čtu...

Na začátku bych se ocitl v temných ulicích města, kde se Finis, hlavní postava, snaží najít smysl své existence. Jako kluk z Karviné bych byl fascinován tímto podivným světem plným podivných bytostí a scén.

Mé první kroky by vedly za Finisem, abych pochopil jeho vnitřní boj. Společně bychom procházeli tajemnými uličkami a diskutovali o věcech, které nás oba trápí. Bylo by pro mě osvěžující vidět, že i jiní lidé se trápí stejnými otázkami o smyslu života a hodnotě svobody.

V této nové realitě bych musel čelit nejen vlastním strachům, ale i záhadám, které Finise obklopují. Možná bych se stal jeho pomocníkem v pátrání po odpovědích. S každým odhalením bych se více ponořoval do hloubky lidské psychiky a poznával více Finise, kterému by se určitě ulevilo, protože by nebyl na všechny problémy sám.

Michal Medvid', 9. A

Pro svou práci jsem si vybral knihu o Emilu Zátopkovi, jejímiž autory jsou Jan Novák a Jaromír Švejdlík.

Vše začalo v Zátopkově mládí, kdy byl vybrán, aby zaběhl panu učiteli Ševčíkovi pro 5 dků šunky, protože byl prý nejrychlejší.

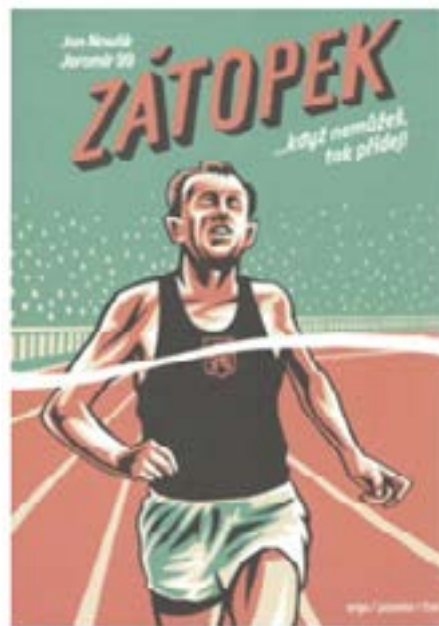
Emil Zátopek se narodil 19. září 1922 v Kopřivnici. Žil ve dvoupokojovém domečku s šesti bratry a sestrou. V patnácti letech se Zátopek stal jedním z Baťových „mladých mužů“. Přihlásil se na střední průmyslovou školu chemickou, kterou však studoval večerně. U Bati byl tak vytížený, že na žádný sport neměl čtyři roky ani pomyslení.

Až přišel osudný Běh Zlínem v roce 1941, do něhož jej přihlásil vedoucí. Emil v této době neměl žádné běžecké zkušenosti, přesto doběhl jako druhý, a tím začala jeho běžecká kariéra. Trošku to tady zkrátím, protože bych mohl o jeho počátcích psát několik dnů.

V jeho kariéře se posouval dál a dál a dřel jako stroj. Během tréninku na londýnskou olympiádu se seznámil s Danou Ingrovou, které svými tréninkovými radami pomohl dostat se na stejnou olympiádu. Později se z nich stali manželé.

V tuto chvíli vstupuji do děje já. S otcem jsme se v rádiu doslechli, že Zátopkovi míří na olympiádu do Londýna. Nerozmýšleli jsme se a řekli si, že to musíme vidět! Dorazili jsme na stadion a čekali na naše dva hlavní reprezentanty. Jako první házela oštěpem Dana Zátopková. Hodila neskutečných čtyřicet devět metrů a devadesát centimetrů a tím posunula československý rekord o deset metrů. Emil Zátopek běžel až za dlouho, využili jsme čas a zašli si na klobásu.

Najednou se z rozhlasu ozvalo: „A je to tady, dámy a pánové, Emil Zátopek je na startu a je připraven na deset tisíc metrů.“ Rychle jsme zhlkli klobásy (snad se nám neudělá nevolno) a pospíchali na naše místa na tribuně. „Emil Zátopek podává neskutečný výkon, předbíhá jednoho soupeře za druhým a dobíhá do cíle první.“ Je to neskutečné, všichni skandují Zátopkovo jméno, protože pokořil světový rekord o sedm vteřin! Tento den jsme si vážně užili a teď už nás čeká jen cesta domů.

Adrian Swaczyna, 9. A

Jak vidí svoji budoucnost naši nejstarší žáci?

Před několika měsíci jsem četla knížku „Do nitra společnosti Apple“. Čím dál jsem ji četla, tím více mě fascinovala. Tahala k sobě mé myšlenky jako magnet a přinutila mě o ní snít. Vzala mě na výlet. Jednou mi ukázala Steva Jobse, kterého jeho zaměstnanci obdivovali. Když ho někdo viděl v kantýně nebo s ním jel ve výtahu, hned o tom pověděl ostatním, jako by byl bájný stvoření, jehož všichni hledají. Jenomže tato osoba je nevratně pryč, ale jeho ideály stále žijí. Chtěl změnit svět a myslím, že se mu to povedlo. Chodil proti systému, nezapadal do společnosti, ale i přesto spoustu lidí inspiroval a přišel s něčím, co bylo jako on – jiné. Jak kdysi řekl: „Lidé, kteří jsou natolik blázniví, že si myslí, že mohou změnit svět, jsou ti, co to dělají.“ A proto se ptám:

Jsem dostatečně „šílená“, abych mohla pokračovat v tom, co začal? Dokáží to? Přijmou mě inženýři a programátoři mezi sebe, přestože jsem žena? Víím, že nikdy nebudu moct stát tam, kde stál on, ale alespoň se k tomu chci přiblížit. Dělat malé krůčky a vytvořit budoucnost pro celé lidstvo. Vytvořit sci-fi sen a následovně ho přivést do skutečnosti.

Tereza Trnečková, 9. B

Teď mám 2 jasné cíle, za 1. chci mít lepší vysvědčení než loni a ten druhý je ten, abych zvládl přijímačky. Po škole se nejspíš vydám na ekonomicky zaměřenou střední školu.

Když jsem se koukal do atlasu škol, tak jsem zjistil, že v našem okrese jsou 3 ekonomicky zaměřené SŠ. Jedna v Karvině, kde je obor sport a ekonomika, no nádherná, tak tohle jistě půjde na první místo, jelikož mi to bude krásně sedět do toho, co mám rád.

Teď plusy: mám výhodu, že tam teď chodí můj kamarád, takže jsem zjistil, jaký bych měl rozvrh, víím, že nebude úplně stejný, ale předměty budou stejné. Předměty mě docela zaujaly a rozvrh také tam mají většinu hodin po dvouhodinovkách, což by mi pomohlo se soustředěním, dvouhodinovky jsou na matematiku, češtinu, němčinu a tělocvik, další zajímavost je to, že je jednou měsíčně trénink s trenéry MFK, dobrá šance se ukázat. Další předměty jsou finance a daně, účetnictví, teorie sportu, speciální sportovní a kondiční příprava.

Když jsem přemýšlel o mínusech, tak jsem na nic nepřišel, není to nějak daleko, a dokonce budu jeden rok chodit do školy s mým bratrancem, který chodí na SŠ ochrany osob a majetku. Když jsme byli na obecním úřadě Družba, tak se mi tam zalíbila ještě jedna škola, a to obchodka v Ostravě, ta nejspíš půjde na druhé místo, ale to zjistím až po dnech otevřených dveří, které mi jistě dají správné odpovědi.

Šimon Daněk, 9. B

Moje přemýšlení ohledně toho, jakou cestou bych se chtěla v životě vydat, začalo přibližně začátkem 8. třídy. Tehdy jsem neměla sebemenší tušení, co by mě mohlo bavit, jediné co jsem věděla, bylo to, že bych chtěla jít na vysokou školu. A tak jsem si chtěla podat přihlášku na dva gymnázia. Jakmile se však pravidla změnila, a nastala možnost podat si přihlášky na 3 školy, začala jsem přemýšlet, jakou si zvolím 3. školu. Na začátku jsem měla několik tipů, ale nedokázala jsem se rozhodnout. Zaujaly mě například: architektura a design, veterinina, pedagogické lyceum, ale i plno dalších oborů. Snažila jsem se ten pravý obor najít například tím, že jsem sledovala různá videa, zjišťovala jsem si různé informace o oborech i o školách. Postupně mi jednotlivé obory odpadaly. O některých jsem zjistila, že mě ani nebaví, a o jiných, že mě sice baví jako koníček, ale věnovat se tomu dlouhodobě by mě nebavilo. Zkoušela jsem si několikrát položit otázky typu: Co by mě bavilo? Co by mě v životě opravdu naplňovalo? Něco se zvířaty? Něco kreativního? Netuším. Pak jsem si zkusila položit tu samou otázku opačně: Co bych v životě nechtěla dělat? Co by mě nebavilo? A kupodivu jsem měla jasno hned. Nechci dělat kancelářskou práci, nebo jakoukoli práci, kde bych celý den seděla. Když jsem si toto uvědomila, začala jsem od začátku. Tentokrát měl však můj seznam mnohem méně položek. Mohla bych být herečkou, učit tělocvik anebo třeba pracovat u policie. A ačkoli by to do mě nikdo netipl, nejvíce se mi líbí možnost pracovat u policie. Na této práci se mi líbí různorodost, akce a možnost pomáhat lidem. A co pro to musím udělat? Měla bych zapracovat na svých sportovních výkonech a co nejlépe se učit. Mimo to můžu číst různé knížky nebo se poptat tety, která u policie pracuje. Každopádně bych pořád chtěla jít na gymnázium a pokud to klapne, tak budu mít na rozmyšlenou další 4 roky, za které to můžu vidět zase jinými očima.

Veronika Fikáčková, 9. B

Naše Škola

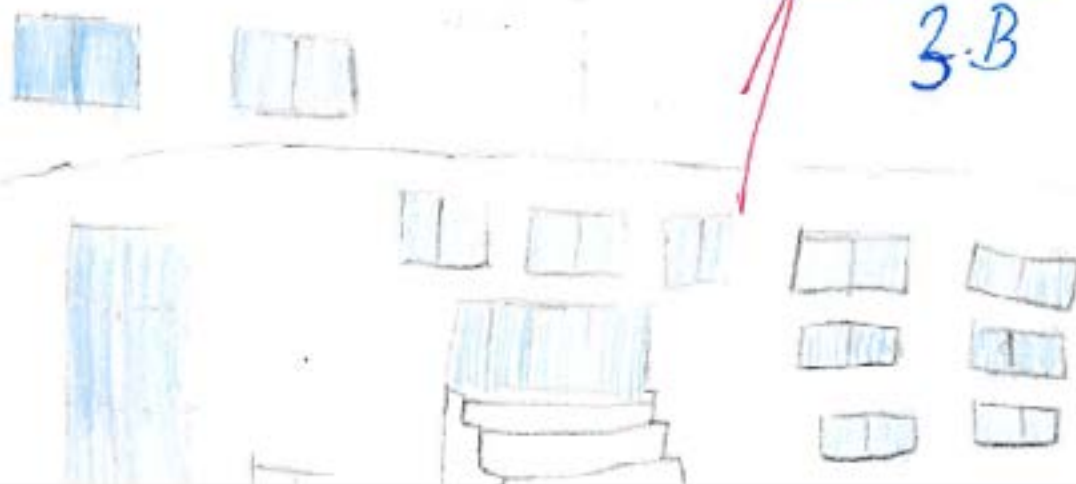
Naše škola

2

je pro mě jedinečná tím že jsou
tady super učitelé. Je plná fantastických
lidí a věcí. Věleby jsou velké i tělocvična
a jídelna. Učíme se tady nové dovednosti a
znalosti. Je také plná děkého smíchu.
Paní družinářky i družiny jsou super.
Naše třída je super díky tomu že máme
skvělou paní učitelku je chytrá, veselá a umí-
vává. A pan ředitel i pan nástupe jsou sice
přísní ale na druhou stranu jsou moc hodní.
Naše Škola je super.

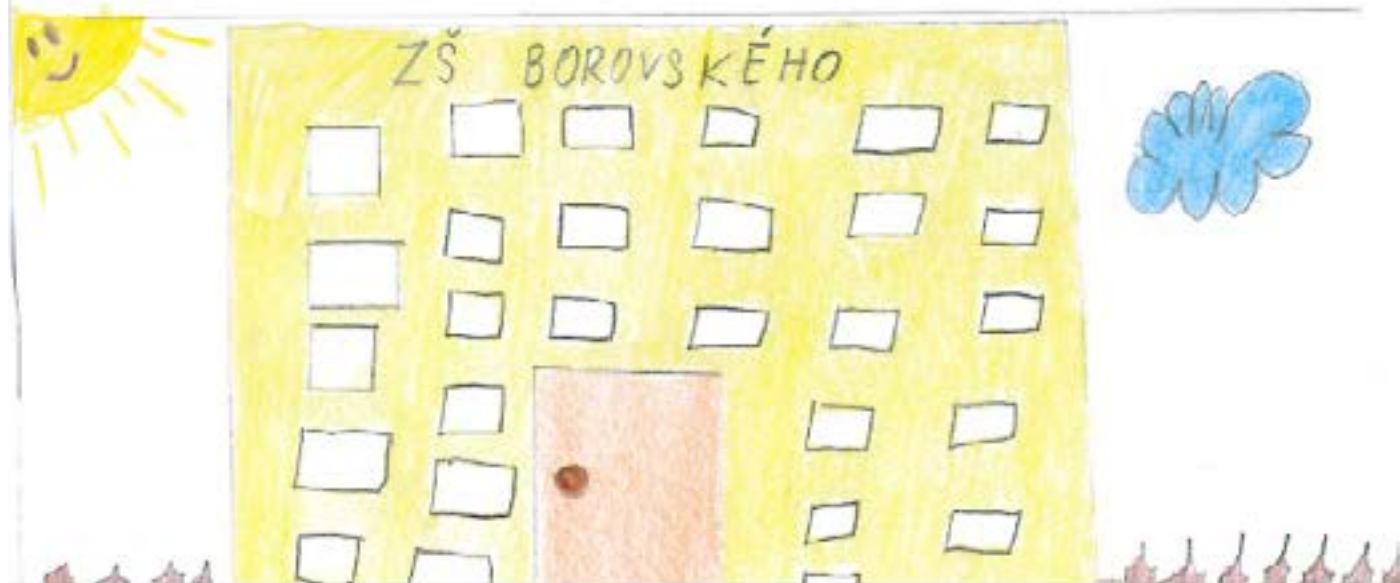
Teresa Valášková
3.B

Naše škola

V naší škole se mi moc líbí. Je velká a má hodně
bíl. Máme pěkné venkovní hřiště a tělocvičnu. Na sváctky a
obědy chodíme do školní jídelny. Moc mi tam chutná. Máme i školní
dražinu. Naše škola má i hodně hroubíků. Všechny pani učitelky jsou
hodní.

Kristýna Konečná
3-B

NAŠE ŠKOLA

Naše škola je moc velká a
stará. Stojí na místě už 40 let,
má hodně sálen a družin. Naše škola
má 3 patra a hodně tříd. Má 2 velké
hráště a hraje se tam fotbal. Je to
moc hezká škola. Má asi oranžovo-
žlutě červenou barvu, ale nevím to jistě.
Má 2 automaty, jeden je na peníze a
druhý je na bankovní kartu do automatu,
kde si napíšeš svoje jméno. Má v sebe
hodně lidí. Jidelna je taky moc velká
a má tam plno jídla. Je tam hodně
učitelů dospělých a i děti. ♥ 😊

Julie Krejčí
3.B

n

Naše škola

Naše škola je velká a pěkná.

V škole město velmi krásné.

Učíme se cizí jazyky psát a počítat, a d. Nikdy nám dá paní učitelka domácí úkol. Naše škola je plná dětí.

Naše škola má hodně chodců. Baví mě: plavání, výtvarka, a tělocvik. Mám hodně kamarádů. Líbí se mi velké šatny, a je se můžu bavit s žáky jiného ročníku.

Naše škola má: družinu, hodně věcí, tělocvičnu a knihovnu.

Aneta Ledvová

3.3

Naše škola

Naše škola je velká a hezká. Má velká okna, velké šatny a hodně dětí a hodně učitelé. Má 3 patra, hodně chodeb. Naše škola se mi moc líbí. Naše škola má i venkovní hřiště a má velké brány. ♥

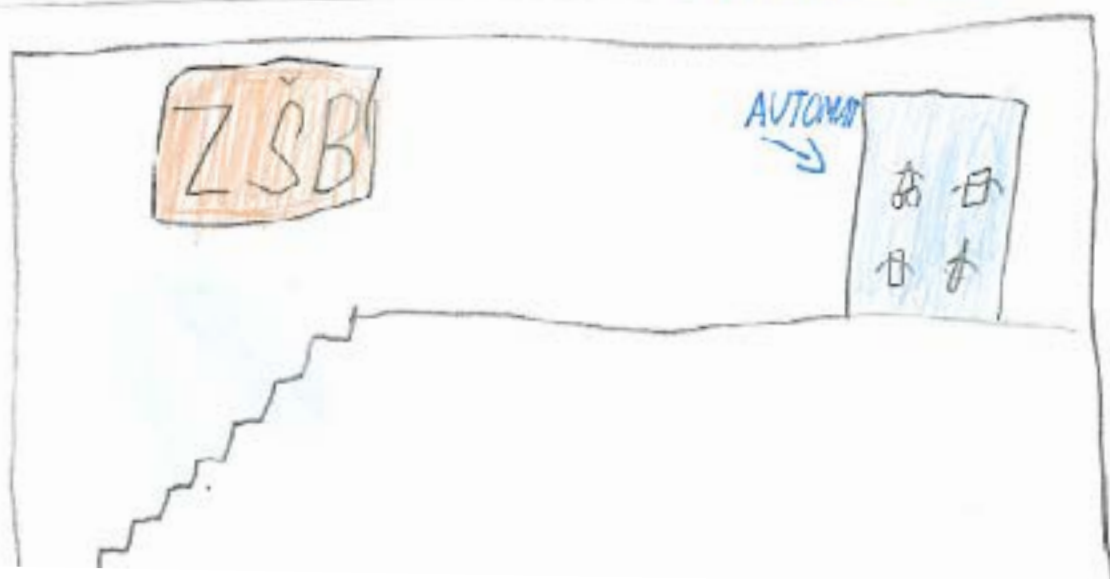
Valerie Dvořáková
3.B

Naše škola

Naše škola je pěkná a
útulná a má hodně šátek, štůd,
učeben a tak dál. Je taky jídelna.
Má dvě tělocvičny a venkovní hřiště a
hřiště v kleci. Tělocvična má, šebřiny,
basketbalový koš, koku, různé balóny
a tak dál. Naše škola má ještě
kuchynku a vedle jímacího stůl.
Má 3 poschodí - pařua. Má školní
knihovnu. Má ředitelnu. Má moderní
šabule.

Martin Ruman

Naše škola

Na naší škole se mi líbí, že se učíme v knihárně a ne v tabuli nebo v počítači. Líbí mi se učit v učebnách. Naše škola má dvě části. A má dva vchody. Na naší škole se mi líbí, že je barevná. A ještě venkovní hřiště. Naše škola má i školovičnu. Do školy chodím ráda.

Kristína Vamcová

3.B

Bajky ze 7. A

krátký příběh psaný prózou nebo veršem

- vystupují zvířata, která mají lidské vlastnosti a chovají se jako lidé
- cílem je kritika záporných lidských vlastností
- z bajky vyplývá ponaučení, které se dá vyjádřit pomocí rčení nebo přísloví

Ježkovo dobrodružství

Byl jeden ježek, který měl kamarádku veverku. Ježek si před zimním spánkem stavěl domeček z listí, do kterého si schovával potravu. Naopak veverce se nedařilo s hledáním jídla.

„Ježku pomůžeš mi najít nějaké oříšky? Já ti za to dostavím domeček,“ řekla veverka. Hmm to je super nabídka, pomyslel si ježek.

„Půjdu ti nasbírat ty oříšky a hodím ti je do jámy blízko tvého domku.“ Ježek přišel na smaragdově zelenou louku nasbírat oříšky. Mezitím začalo sněžit. Dal se k odchodu, ale viděl všude kolem sebe bílou peřinu. Zamyslel se: „Ó né, kudy jsem přišel? Hele stopy, půjdu po nich a dostanu se domů.“ Šel, běžel, cupital a najednou „prásk“. Uviděl vlka v jámě u veverčiného domku.

„Ježku prosím pomůžeš mi?“

„Dobře vlku.“

Ježek vykopal na kraji jámy schůdky. Jakmile dokopal, vlk se po něm vrhnul. Ježek se schoval do kuličky z bodlin a dokutálel se do jeho dostavěného domečku. Vlk je nenašel, protože domeček pod sněhem byl scho-

vaný jako poklad v zemi. Na vlka vyběhl medvěd a udělal mu to samé, co on provedl ježkovi. S vlkem to dopadlo nakonec dobře.

Ponaučení: Nedělejte někomu něco, co byste nechtěli, aby se stalo vám, najděte si kamarády, co vám pomůžou i v největší nouzi.

Tomáš Konarski, 7. A

O lišce a vlkovi

V jednom lese žil vlk, který se považoval za pána všech zvířat žijících na území lesa. Všechna zvířata se ho bála, a tak ho poslouchala a dávala mu potravu ze svých zásob.

V tom lese žila také liška. Byla jediná, která se vlka nebála. Žila v ústraní ve své noře.

Vlk měl na lišku zlost, že ho nectí. Tak se jednoho dne rozhodl, že lišku vyzve, aby přišla mezi ostatní zvířata a utkala se s ním v soutěži. Chtěl, aby se ukázalo, kdo je víc nebojácný a statečný.

Liška přišla mezi zvířata vlk jí řekl: „Pojď sem a dokaž, že jsi statečnější než já.“ Liška mu na to odpověděla: „Jsi pyšný vlku a nevíš co je to pokora.“ Jelikož vlk začal vyhrožovat ostatním zvířatům, že jim vezme všechny potraviny, tak liška svolila a utkala se s vlkem v soutěži o nejstatečnější zvíře v lese. Soutěž pojednávala o tom, kdo půjde mezi lidi a zachrání zajíčka uvězněného v pasti. Když se vlk i liška přiblížili k místu, kde byl zajíc, uviděli člověka u pasti.

Liška byla chytrá a navrhla vlkovi, že upoutá pozornost člověka a vlk prozatím zachrání zajíce. Liška statečně došla až k pasti a upoutala pozornost člověka, aby vlk mohl zachránit zajíce.

Nakonec vlk pochopil, že liška je mnohem víc statečnější a nebojácnější než on. Postavila se člověku a riskovala svůj život.

Z tohoto příběhu vyplývá, že pýcha předchází pád a není silný ten, kdo se tím chlubí, ale ten, který to dokazuje svými činy.

Roman Kroka, 7. A

BAJKA O PYŠNÉ LIŠCE

Byla jednou jedna liška a ta byla velmi pyšná. Pořád na všechny jen křičela a povyšovala se nad ně. Jednou šla lesem a uviděla malou myšku, která byla zaseklá pod kořenem stromu. „Pomoc, pomoc! Zasekla jsem se,” křičela ta myška. „Pche,” odfrkla si liška, „já takovým špindírům nepomáhám.” A šla dál. Za chvíli v trávě uviděla malého kolouška. „Prosím, pomozte mi, ztratil jsem maminku a nevím, co mám teď dělat,” plakal. „Tak to máš smůlu, sám jsi ji ztratil, sám jsi ji i najdi,” řekla liška a odešla. Druhý den šla liška zase lesem, ale vtom jí podklouzla packa a sjela do hluboké jámy. „Pomoc !!” volala. „Copak se stalo?” uslyšela liška. „Spadla jsem sem, tak nekoukej a pomoz mi!” křičela. „Jsi špinavá, takže máš smůlu,” řekla myška a odešla. Za chvíli uslyšela šustění, a tak znova zavolala. Tentokrát vykoul malý koloušek. „Co tak koukáš, pomoz mi,” zakřičela. „Ne,” řekl koloušek, „sama jsi tam spadla, sama se i dostaň ven.” A odešel. Liška se dlouho snažila dostat ven, ale nedařilo se jí to. Nakonec se sice dostala ven, ale odnesla si z toho ponaučení. Jaké? No přece, kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá, a taky pýcha předchází pád.

Barbora Veselá, 7. A

Bajka o mlsném vlkovi

Jednoho chladného dne mlsný vlk říká:

„Lištičko ,ulov mi dneska prosím nějakou tu slepičku.“

Lištička říká: „Vlku, ulovím ti nějakou tu slepičku, pokud mě ty budeš chránit.“

Vlk se zamyslel a odpověděl: „ Dobře.“

Lištička vlkovi zašeptala: „ Tak jo.“

Liška běžela na lov z toho tajemného chladného začarovaného lesa, kde si vlk leží a spokojeně podřimuje.

Přiběhla až ke smaragdové louce, na níž spatřila svůj vytoužený cíl. Rychle lapila slepici za krk a běžela s ní k vlkovi. Ten se ani nenadal a kořist mu ležela u nohou.

Najednou liška povídá: „Tady máš, co jsi chtěl, naše dohoda platí.“

Vlk odpověděl: „Dobře liško, máš můj slib.“

Po nějakém čase se liška opravdu ocitla v nesnázích, hlasitě volala po lese: „Vlku, Vlku, přijď mi na pomoc!!!“ Jelikož byl Vlk líný jako medvěd v zimě, na liščino volání nereagoval. Po dlouhém rozmýšlení se vlk přece jen vydal své kamarádce na pomoc. Bohužel už bylo pozdě. Ne každý, kdo slibuje pomoc, je na to ten pravý. Buď opatrný při výběru těch, kterým důvěřuješ.

Richard Kantor, 7. A

Bajka o Hmyzí Párty

Dnes, tak jako každý den, vyrazila včela časně ráno, aby opylovala květiny. Dnes to bylo jiné, protože potkala vosu, jak jen sedí na velikém kameni s rukama za tykadly.

„Co se stalo že tady tak sedíš? Vždyť se tady musíš úplně nudit,“ řekla včela.

„Ani ne, spíše bych řekla, že ty se musíš nudit, když každý den pracuješ a pořád děláš to samé,“ odpověděla vosu.

„Dnes odpoledne je hmyzí párty, nechceš náhodou přijít?“ zeptala se včela.

„Ale musíš něco donést a pomoci nám s přípravami.“

„No dobře, tak já přijdu,“ přikývla vosu.

Včela mezitím řekla informací ostatním. O asi dvě květinové hodiny později párty začínala a bylo zde hodně dárků, které šli na hmyzí charitu a byly tam různé sklenice medu, květiny, a dokonce i cukřík. Mezitím vosu šla v popředí a už ji doháněla včela.

„Ahoj voso, tak co neseš na párty?“

„Já přece nic nosit nemusím, protože se mi nechce,“ odpověděla vosu.

„Ale vždyť je to na hmyzí charitu!“ řekla včela.

Vosu jí na to neodpověděla, ale už se blížily k místu setkání a uviděly tam bránu, u které byli dva strážci, ze kterých šel strach. Přiblížily se blíž a jeden ze strážců promluvil na včelu.

„Ahoj včelko, tak copak jsi donesla ty?“

„Já jsem vám donesla tuhle velikou kyticí a k tomu skleničku s medem,“ odpověděla strážci.

„Tak to ti moc děkujeme za pomoc a za dáreček. A co ty voso?“ zeptal se jí strážce.

„Já nic nemám,“ odsekla vosu, „a stejně je to na charitu a je to dobrovolné.“

Avšak strážci se to nelíbilo a řekl, že ji na párty nepustí.

„To není fér!“ zařvala na strážce a rozběhla se.

„Ale je, protože všichni přispěli a dali ruku k dílu.“

Ale vosu už neodpověděla a odletěla pryč.

Jak se vosu zachová příště? Jaké z toho plyne ponaučení?

Z toho plyne ponaučení: pýcha předchází pád.

Izabela Vajdová, 7. A

O včelách a komárech

Jednoho letního, poměrně krásného studeného dne, si jedna včela vzpomněla, že za chvíli bude zima. Toto se v jejich úlu rychle rozšířilo a všechny včely se rozletěly tak rychle, že byste to ani neviděli.

Zatímco komár hledal krev, všimla si ho včela a řekla: „Tak co, jaké máte přípravy na zimu?“ „Zima!? Tím mě ani nestraš, když je takové hezké počasí,“ odpověděl komár. „Jak myslíš, ale aspoň to řekni ostatním, ať se začnou připravovat,“ řekla včela. „To si piš,“ vykřikl komár, „Ha! To určitě!“ dodal po tom, co včela odletěla.

A tak čas plynul a plynul, až byl podzim a listy se nádherně rubínově červenaly. Včela se zase potkala s komárem a řekla: „Kolik máte zásob? My jich máme až přes hlavu!“

„Jó, jó. My taky,” řekl komár chvějícím se hlasem a ihned potom, co to dořekl, odletěl do dálky. Přiletěl domů a byl naštvaný. „To vážně nikoho nenapadlo udělat zásoby!!!?” vykřikl komár. „Ne,” řekl zbytek komárů tichým hlasem. „Tak leťte! Hned!” vykřikl komár. Tak se komáři rozletěli na všechny strany a hledali lidi den a noc, ale nic, protože další komáři v okolí nebyli, tak začali být smutní. Nezbyvalo si jen přát, aby to někdo přežil.

Nato přišla zima a komáři věděli, že je toto jejich konec. A měli pravdu. Zatímco včely byly připraveny jako lvi do boje.

Bajka ukazuje na to, jak je důležité myslet na budoucnost a nebýt krátkozraký.

Ondřej Šedivý 7.A.

O závodivé dvojce

V Černém lese, většinou na podzim, závodil vlk a liška. Měli vymyšlenou trasu od jednoho rybníka k jezeru. Vlk pokaždé s přehledem vyhrál. Po chvíli to lišku začalo štítat.

„Hele vlku, jak ty to děláš, že vždy vyhráváš?”

Vlk zapřemýšlel a říká lišce: „Milá liško, já se soustředím jenom na běh a né na všechno kolem.” Najednou lišku napadlo, že by mohla vyhrabat díru na jejich úseku.

„Kdy si dáme další závod?” zeptala se liška. Vlk odpověděl, že by mohl být zítra. Liška souhlasila. V noci vykopala jámu na cestě, dala přes ni klacíky a na ně listy. V den závodu byla liška připravená na výhru. Sova odstartovala závod. Oba hned vyběhli a liška byla hned za vlkem, tudíž vlk skočil a přeskočil jámu. Liška na ni zapomněla.

„Aaaaaa!” zakřičela, avšak ji vlk neslyšel a utíkal do cíle. Po závodě si všiml, že liška nedoběhla. Podíval se po trati a vidí lišku v jámě. Zavolal ostatní zvířata na pomoc a společně ji vytáhly.

Jaké z toho plyne ponaučení? Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá.

Filip Zeman, 7. A

Kouzelná hůlka

Přemýšleli jste někdy, co byste změnili, kdybyste měli kouzelnou hůlku? Určitě ano!

Podívejte se, co by si přáli žáci z 2. A!

Kdybych
mela kouzelnou
hůlku, chtěla bych
pracovat v zoo, protože
mám ráda zvířátka.
Bavilo by mi starat se
o šelmu, protože má
dlouhý hrb.

MARIE SCHWARZOVÁ 2.A

Kdybych měla
kouzelnou
hůlku, chtěla
bych dalšího klíčka.
Leze po stěci a pořád
bíhá v běhacím
kolečku. V noci
dělá hravě. A
když mu dáš
pusu, je hlupavý.

ELEN BURZYŇSKÁ 2.A

Kdybych
měla
kouzelnou
hůlku, přála bych
si malý štěně.
Chtěla bych mít
domácího mazlíčka,
protože mám ráda
zvířata.

Kdybych měla
kouzelnou hůlku,
chtěla bych, aby
můj strejda mohl chodit.
Spadl z paneláku a já se
o něho bojím. Pan doktor
říkal, že už nebude nikdy
chodit.

ELEN FUSKOVÁ 2.A

Kdybych měl
kouzelnou
hůlku, přál
bych si, aby byla
Země čistá. Aby nebyly
na zemi odpadky,
aby je lidé po sobě
uklídali.

ALŽBĚTA LANGOVÁ 2.A

Kdybych
měla
kouzelnou
hůlku, přála bych si
koťátko, abych se
nemudila. Krmila
bych ho granulkama
a vodou. Spala by v
pelíšku v posteli.
A hrálo by si s
plyšovou myškou.

ONDŘEJ KRÖHN 2.A

PAŘA URYGOVÁ 2.A

sepsal/a čaroděj/ka: Miša Židuk, 4.A

lekár obnovení

způsobuje: obnovení

seznam ingrediencí:

1. dubový kořen
2. hladí jazyk
3. vlčí semen
4. medu řvaloka
5. paroučí naha

postup:

Uvařit vodu na cca 160°C, dubový kořen

rozdělit na 1001 kousků a vodu zechutnat.

Hladí jazyk společně s vlčí semení opatrně

promíchat!! Jidce řvaloka nakrájet na kostky.

Paroučí naha je velice křehká, musí se smíchat

s dubovým kořemem zároveň! Tím se rízká dokonale
konvenuje

sepsal/a čaroděj/ka: Mariam Freiloh, 4A

LESKABLESK

způsobuje: Lásku na první pohled

seznam ingrediencí:

1. dračí krev
2. hvězdáň šnyp
3. červená píra
4. Velí slzy
5. Jasminové květy

postup:

V devět hodin večer, na červeném poli. Kde nikdy
nesmí být. V jednom hrnci smícháš dračí
krev a červenou píru. Ale pozor od každého 3
kapky. A v druhém hodině Velí slzy, jasmínové
květy a hvězdáň šnyp. Tentokrát doš 2 kapky
od každého. Teď se máme leublinkovat, funguje to!

sepsal/a čaroděj/ka: Klára Jírová, 4.A

Modrounkový sirup

způsobuje: modrounkový jazyk

seznam ingrediencí:

1. Měsíční rosa

2. Zlatý list

3. Dračí kůže

4. Hlasní oko

5. Hladí jazyk

postup:

Do horké vody dáte čtyři kapky Měsíční rosy

a smícháte to. Pak přidáte tam libru Dračí kůže

pro lepší barvu. Zlatý ušáček list naskládáte na

malé kousíčky a přidáte to tam. Pak nakrájíte

Hladí jazyk a šup s tím. Samé to nahoru

přidáte Hlasní oko a máte hotovo!

sepsal/a čaroděj/ka: *Maya Holiová, 4.8...*

MODRÁ ESENCE

způsobuje: *OBŽIVNUTÍ*

seznam ingrediencí:

1. *Živá voda*
2. *Mořský korál*
3. *Jednorohčí roh*
4. *Hadí jazyčky*
5. *Krycí kameny*

postup:

*Kodíte do hrnce 2 Krycí kameny, které způsobují růst
plasů. A dále přidáte 8 kapek Živé vody, kterou seřete
na kouzelnickém lhu ve Stonavě. Pak přidáte 4 rozleplé
Mořské korály. Kodíte Hadí jazyček ten pomáhá
obnovit mysl. V hrnci vše promícháme jednorohčím
rohem, ničím jiným!!!*

Děti z 5.B podaly krátkou zprávu o akci s názvem Oranžový Halloween den. V rámci příprav na tuto akci, si nakreslily oranžové dýně, které použili pro výzdobu třídy.

Oranžový Halloween den

Dne 4. 11. 2024 se konal Oranžový Halloween den. V průběhu vyučování na Základní škole Borovského chodila porota. Účelem této akce bylo se převléct do kostýmů a vyzdobit si třídu. Bylo to super.

Daniela Tomoszová, 5.B

Oranžový Halloween den

V pondělí 4. 11. 2024 se na ZŠ Borovského konal Oranžový Halloween den. Úkolem bylo vyzdobit třídu a převléknout se do kostýmů. Pak nás hodnotila porota a dávala nám otázky k Halloweenu. Moc jsem si to užila.

Karolína Neuwirthová, 5.B

Oranžový Halloween den

Dne 4. 11. se konal v naší třídě a škole ZŠ Borovského Oranžový Halloween den. Naším úkolem bylo vyzdobit třídu do oranžova a Halloweenu. Měli jsme mít i kostým. Porota chodila během 4. a 5. vyučovací hodiny. Bylo to super.

Matěj Mařák, 5.B

David Rendár, 5.B

Tereza Górecká, 5. B

Žáci 8. A se stali reportéry ve svých knihách, které četli v rámci dílen čtení. Jejich úkolem bylo představit si, že jsem reportér a napsat zprávu/reportáž do novin. Jak si s tím poradili? Posuďte sami.

Smrtící studna

Smrtící studna nacházející se ve Valašském Meziříčí usmrtila až 23 lidí. Příčinou této tragédie byly splašky, které pronikly do vody ve studně.

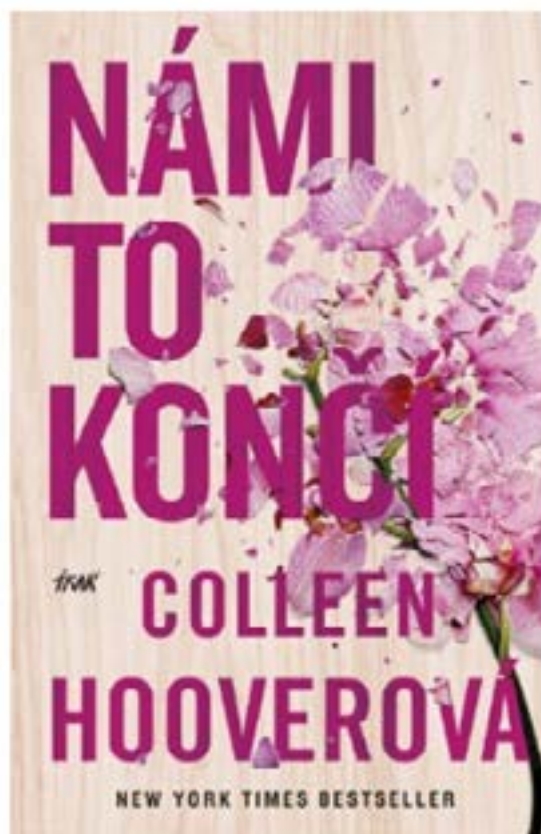
Vodu ze studny využívala cukrárna U Koňáříků, jejichž výrobky si koupilo mnoho lidí. Mezi ně patří například rodina Kalašových. Jedinou přeživší je dcera Míra. Zůstala sama pouze s nepřístupnou tetou Hanou. Je to její štěstí, nebo smůla?

Našli jsme nejbližší rodinné přátelé a ptali se jich na jejich názor na celou tuto situaci: „Tato událost emočně zasáhla nejen mě, ale celou mou rodinu. Byli jsme si opravdu blízcí, je to strašné, co se stalo. Chudák Míra, nedokážeme si vůbec představit, co teď prožívá, co s ní bude dál...“

Jak můžete vycítit ze slov, situace je velmi vážná. Celé Meziříčí bojuje se smutkem a strachem.

Situaci budeme i nadále sledovat a informovat vás.

Melissa Ritorto, 8. A

Na začátku cizinci, teď manželé?

Lily Bloomová si vzala Rylea Kincaida!

Tato novina ohromila všechny blízké. Ještě před nedávnem to byli cizinci, kteří se potkali na střeše panelového domu.

Den, kdy se Lily a Ryle poznali, nebyl ani pro jednoho pohádkový.

A co že se jim vlastně stalo?

Moc informací nemáme, ale víme, že Lily se psychicky zhroutila po smutečním projevu na pohřbu svého otce. Lékař Ryle nám prozradil, že v ten den nedokázal zachránit život malého chlapečka. Tyto skutečnosti jim zřejmě napomohly ke sblížení. A jak je to s nimi v současné době již víte z názvu naší reportáže – Lily a Ryle se stali manželé.

Gratulujeme a přejeme jim hodně štěstí a lásky.

Laura Antalová, 8. A

Hrozba pro Prahu. Prašina se rozrostla o 500 metrů!

Včera okolo osmé hodiny večerní obletěla Českou republiku mimořádná zpráva – pražská čtvrť Prašina se opět rozrostla.

Hranice Prašiny se posunula o necelých 500 metrů. S tím souvisí, že 12000 obyvatel Prahy je momentálně bez elektřiny, skoro 20000 lidí bez vody a odhaduje se, že okolo devíti set lidí je uvězněno v tramvajích.

V souvislosti s růstem Prašiny se také stalo asi 80 dopravních nehod a jsou mimo provoz 2 vysílače mobilních sítí.

Primátor města v krátkém projevu pro idnes.cz děkoval za zatím provedenou práci jednotkám IZS hlavního města Prahy a uklidňoval občany o dodávkách vody a elektrického proudu. „Děláme vše, co je v našich silách, aby elektřina v zasažených oblastech zase fungovala,“ uvedl primátor v živém vysílání ČT.

Obyvatelům Prahy, tedy alespoň nepoškozeným, budou pravidelně poskytovány aktuální informace prostřednictvím televizního vysílání.

Vojtěch Fryč, 8. A

Už jste někdy přemýšleli, co vám způsobuje radost a čím vlastně pro Vás je?

Nikdy jsem nepřemýšlela nad tím, co mi přináší radost. Vždycky jsem to brala jako samozřejmost – třeba rodinu, kamarády, sport. Vždy to bylo něco, u čeho jsem se nemusela bát, že to ztratím.

Nikdy se mě na to ani nikdo neptal, takže jsem neměla potřebu nad tím přemýšlet. Co vlastně je radost? Je to pocit, když se na vás někdo koukne, nebo když děláte něco, co vás naplňuje? Anebo něco, co vás vždy rozveselí, když nám není do smíchu?

Pokud ano, tak mám asi radost z toho, že mám zdravou rodinu, že mám dobrý prospěch ve škole, že mám za kým jít, když je mi do pláče, a taky z toho, že můžu cestovat do cizích zemí. Ne vždy to tak v minulosti bylo.

Nejvíce mám ale asi radost z toho, že tady můžu být a z toho, co můžu dokázat. Mám hodně dobrých příležitostí, které se snažím využívat, třeba učit se francouzsky, lyžovat, učit se o dějinách... Tohle vše mi přináší radost. Ale stejně mám pocit, že ta moje radost není úplná. Chybí tomu něco, nebo spíš někdo, kdo bude mít radost ze mě (a vím, že rodiče ji ze mě mají). Myslí někoho, kdo mě bude mít rád i přes všechny mé nedostatky. Někdo, kdo mi ukáže, co je láska. Ta je pro radost a štěstí taky důležitá! Teda alespoň pro moji radost. Snad se toho dočkám. Do té doby budu mít radost z toho, co je, ne z toho, co by mohlo být.

K radosti však patří i smutek. Smutná bych byla, kdybych neměla rodinu. Co může být totiž horší, než když víte, že jste na všechno sami? A není to jen ztráta rodiny, která ve vás zanechá neplněnou díru, ale i odloučení od rodiny. Ta chvíle, když už jste jenom na obtíž. Nedokážu si to představit.

Miluji svou rodinu a jsem ráda, že je mám. To je ta moje největší a nejupřímnější radost. Bez nich by nic nemělo smysl, protože vše, co dělám, nedělám jen sobecky pro sebe, ale hlavně pro ně. Tohle všechno patří do každé radosti. A hlavně do té moji.

Marie Matykiewiczová, 8. A

Dějepis nás baví!

Francis Drake

Socha Francis Drake (v Plymouth)

- Narodil se v roce 1544 v anglickém Devonu
- Umrl 28.9.1596 - Kanarál (Spithead)
- Proslavil se díky na Španělské lodi a plavbě
- Největším úspěchem bylo odříznutí části Španělské floty 1588
- Byl mořeplavec, anglický křižník, náčelník a ochránce s círoly
- Obdobími žij se stal pro anglickou legaci v Indii a pro Španělsko
- Stal se 2. námořníkem co otáplil celý svět
- Pracoval na vyhledání pokladů
- Vynalezl Anglickou křižnici

- Golden Hind byla výjimečná
- Byl Francis Drake, na ní se objevil
- V letech 1577-1580 zanechal
- Plavba se stal jmenovatelem
- Na moři byla zvláštní role 1578

- Vlna - Anglo-Spanělská - 1588-1589 (lodi v Indii)
- Největším úspěchem bylo odříznutí části Španělské floty 1588
- Dostal šlechtě, přišel do Evropy

- Dlouhá expedice vyžadovala jeho smělý přístup
- Angličané se vydali a byli nepřítelům
- S lodi se dostal na 4. března, aby
- Měl být tak, aby se mohl vyhnout potížím
- Měl být tak, aby se mohl vyhnout potížím
- Měl být tak, aby se mohl vyhnout potížím
- Měl být tak, aby se mohl vyhnout potížím

Kryštof Kolumbus

Narodil se v Itálii v roce 1451
a zemřel 20. května 1506.
Byl to mořeplavec.

Socha Kryštofa Kolumba
zhotovil Rafael Atche.
Jeho natažená ruka ukazuje
směrem k moři.

Byl prvním Evropanem, který
objevil Ameriku. Byla to o 5 let
dříve norská expedice vedená
Leifem Erikssonem.
Kolumbus pracoval jako žoldnýr
pro Benetio I.

Jeho 1. výprava začala
3. srpna 1492. Měl 3 lodi:
Niña, Pinta a Santa Maria.
Výprava trvala více než 2 měsíce

A jak by mohla vypadat „Ideální škola“? Zamýšlela se 8. B.

IDEÁLNÍ ŠKOLA

Když se řekne „ideální škola“, většině z nás se v hlavě objeví představa budovy, ve které je všechno, co bychom si přáli. Například herní konzole místo lavic a učitelé, kteří nás nechají na hodině spát. Jo, to by byla pohádka! Ale zamysleme se nad tím trochu vážněji. Co by vlastně taková ideální škola měla mít? A hlavně, jak by to fungovalo?

Za prvé, výuka. Zapomeňme na složité vzorce matematiky a učení se dlouhých pouček, na které si při testu stejně nevzpomeneme. Ideální škola by měla učit jen to, co nás opravdu zajímá, a co se nám bude do budoucna hodit. Například jak přesvědčit rodiče, že videohry rozvíjejí strategické myšlení. A co víc, zkoušení by mělo probíhat zábavnou formou. Třeba kvízy jako v televizi, a místo červené propisky rozdávat bonbóny za dobrou odpověď na otázku.

Pak je tu jídelna. Ideální škola by měla být samozřejmě zásobena vším, co máme rádi. Žádné špenáty, žádná dušená mrkev. Místo toho pizza, špagety a každý den neomezená limonáda. A co je nejdůležitější, fronta na oběd by měla být organizovaná tak, aby nikdo nemusel čekat víc než dvě minuty.

Tělocvik? Ten by měl být v ideální škole čistě volitelný. Nikdo by nás nenutil běhat kolečka na hřišti. A pokud by se tělocvik musel konat, měly by být na výběr zajímavé aktivity, třeba skákání na trampolíně nebo ježdění na kolečkových bruslích.

A konečně učitelé. Ti by v ideální škole měli být spíše naši partáci než autority. Mohli by s námi hrát hry, povídat si o životě a sdílet s námi všechny drby ve škole. Bylo by skvělé vědět, že za vážným pohledem učitele češtiny se skrývá fanoušek komiksů.

Samozřejmě vím, že tato představa je trochu přitažená za vlasy. Ale kdybychom aspoň část dokázali převést do reality, možná by škola nebyla jen povinnost, ale i radost. Takže by moje ideální škola vlastně nebyla ani škola, ale místo, kde je učení hrou, dobrodružstvím a hlavně zábavou. A o tom přece vzdělávání má být, ne?

Aneta Kudlová, 8. B

Ideální škola

Když se řekne ideální škola, představím si velkou školu s velkým množstvím vybavení. Můj nápad je, že by se měl zavést nějaký systém na obědy. Třeba od 12:00 h do 13:30 h mít přestávku na oběd a střídaly by se všechny ročníky. Myslíte si, že by to bylo lepší? Podle mě ano, protože by nebyly tak velké řady na oběd. Také by se mohly zavést skříňky, každý žák by měl svou skříňku, kde by si dával učebnice a sešity. Bylo by to lepší, méně nepořádku a každý by se vyznal, kde co má. Super, ne? Znamky jsou někdy stresující, testy také. Někteří učitelé nás nechají napsat i tři testy v jeden den, protože si myslí, že je učivo lehké. I když už píšeme z angličtiny a chemie. Asi nechápou, že máme kroužky a další povinnosti. Učit se na tři testy v jeden den je unavující a náročné. Také by ve škole mohly být měkké židle s nějakým polštářkem nebo ty točící židle. Protože z tvrdé dřevěné židle mě bolí páteř. Mít do půl čtvrté každý týden mi připadá moc. Mohlo by to být aspoň co dva týdny. Vždycky přijedu domů až po čtvrté hodině, protože bydlím daleko od školy. Nikdy nemám moc času na své věci, protože skoro vždycky píšeme další den test. Také by se mohl posunout čas, kdy jdeme do školy. Někteří vstávají později, ale někteří brzo. Já vstávám brzo, abych došla do školy a jsem pak vždycky unavená, špatně se soustředím. V Americe to mají podle mě lepší. Do školy chodí později a odcházejí kolem čtvrté hodiny. Sice odcházejí domů později, ale není lepší ráno déle spát? Ideální škola asi neexistuje, ale můžeme ji aspoň zlepšit, ne?

Sophia Janurová, 8. B

IDEÁLNÍ ŠKOLA

Každý z nás si představuje IDEÁLNÍ ŠKOLU trochu jinak.

Co tedy zrovna pro mě znamená IDEÁLNÍ ŠKOLA?

Třeba najít si spoustu přátel? Naučit se nějakého pořádného vzdělání? Nebo třeba jen znát základní znalosti

matiky, češtiny, zeměpisu, dějepisu a dalších?

Na to se dneska zaměřím, jak IDEÁLNÍ ŠKOLU vidím já.

Když mi řekli, že máme psát o IDEÁLNÍ ŠKOLE, řekla jsem si, jestli něco takového vůbec existuje. Vlastně jsem řekla, že napíšu jen, že IDEÁLNÍ ŠKOLA je ta, že žádná škola není. Ale pak jsem si řekla, že toto téma pojmu jako výzvu.

A jak tedy vidím IDEÁLNÍ ŠKOLU já?

Když si školu představím, vidím krásnou velkou školu s prosklenými okny, bílou omítkou, velkým hřištěm a velmi vyspělou: plná techniky, s virtuální realitou a třeba také s odpočinkovou místností. Učitelé by měli být hraví, vynalézaví a s využíváním školního prostředí a školních pomůcek. Např.: Učitelé češtiny by mohli někdy za čas přečíst alespoň jednu kapitolu knihy spisovatele, o kterém se teď žáci učí.

Učení by mělo probíhat hravou formou. Respektovat názory jak učitelů, tak žáků. Telefony by byly povoleny alespoň o přestávkách. Každý předmět by mohl mít svoji učebnu a vyzdobená by byla podle charakteristiky daného předmětu.

Myslím si, že jsem vám alespoň trochu přiblížila pojem IDEÁLNÍ ŠKOLA a jak ji vidím já.

Barbora Smyčková, 8. B

IDEÁLNÍ ŠKOLA

Ideální škola, existuje to vůbec? Od malička jsem přemýšlela, co bych spravila na naší škole, ale po nějakou dobu jsem přestala doufat, že se to zlepší. Každý může říct, co by chtěl radši ve škole, ale škola se nezmění jen protože, se někomu něco nelíbí. Kdyby všichni mohli říct svoje názory a všechno by se změnilo, nemyslím si, že by byl spokojený každý student. Možná ano, ale byla by to ještě škola? Já bych změnila řady na obědě, protože v moment, kdy zazvoní, třídy, které mají konec, běží na oběd. Předbíhají se, aby se najedli co nejdřív a nemuseli čekat dlouho. Nevadilo by mi, kdyby se třídy dělily, aby postupně šly na oběd. Jedna třída a pak další. Přestože jídlo není to nejhorší, mohli bychom dávat nápady i na jídla, které bychom opravdu chtěli po dlouhé době učení. Vím, že každý má rád něco odlišného než ten druhý, některé by mohly být i náročné na uvaření, ale raději bych chtěla jíst něco, co chci. O jídle nemám další problémy, vždyť si je mohu odhlásit. Ráda bych změnila šatny. Podle mě by všichni měli mít svoji vlastní skříň, radši než mít věci s dalšími pohromadě. Možná to dalším nevádí, však to je jen šatna, kde si máš dát boty a bundu, proč to měnit? No, je to můj názor, snad nechci ztratit své věci. O ideální škole a co bych radši, mohu mluvit pořád, ale o čem si můžeme všichni povykládat, jsou testy. Myslím si, že se jen každý má učit, ale někdy to nejde pochopit a ani videa nepomáhají. Hodně testů může jednoho zmást a je toho moc. Nedávala bych víc než dva testy na jeden den, protože jinak to může studenta zatížit. Ne všichni mají stejný způsob učení, někteří se ani neučí, ale stejně toho je moc, když jsou i kroužky a další věci, které víc baví. Každý ví své, ale ideální škola, kde jsou všichni spokojeni, prostě neexistuje. Lze jenom napravit chyby v naší vlastní škole.

Anežka Gomolová, 8. B

Ideální škola

Nevím, jestli ideální škola existuje, ale jestli ano, tak nevím, co si mám pod tím představit. Za mě neexistuje, ale kdybych k tomu měla něco napsat a říct svůj názor, tak si myslím, že by se měl školní systém změnit. Současný školní systém se používá od dob našich rodičů, ne-li prarodičů. Nemyslíte si, že to je dlouhá doba? Je dvacáté první století. Máme technologie, které tady dříve nebyly, a měli bychom je využít. Máme tablety, chytré telefony, AI a my se učíme z učebnic starých i 20 let. Vstáváme v 6 ráno, abychom byli v osm hodin ve škole a učili se Pythagorovu větu. Přijdeme ve 2 odpoledne domů, jdeme do kroužku, musíme se učit a spát chodíme, když se zadarí, v 10 večer. Takto, by asi vzdělávací systém vypadat neměl. Závěrem bych to shrnula tím, že ideální škola je pro každého jiná, ale určitě by měla své žáky lépe připravovat na budoucnost.

Anežka Morawiecová, 8. B

Ideální škola

Jak vypadá ideální škola? Existuje vůbec? Já myslím, že ne, ale záleží na tom, jak si ji kdo představuje. Někteří z vás by školu nejraději zrušili, ale zamyslete se, je vážně škola tak strašná? Bez školy by většina z vás prožděla celý den u počítače, playstationu nebo na mobilu, ale po pár dnech by vás to přestalo bavit. Už byste byli tak znudění, že byste už šli zpátky i do té školy a tam si zase řeknete, že ji chcete zrušit. Jak má tedy vypadat ideální škola?

Myslím si, že vstávat brzo ráno vadí každému a ještě k tomu někteří mají hodinu na sedm. Jak má člověk přemýšlet, když je věčně ospalý? Ideální škola by měla mít i bufet, kdyby někdo dostal během vyučování hlad. V jídelně by mohl být švédský stůl, takže by si každý vybral jídlo, které mu chutná. Jak říkal Jan Amos Komenský: „škola hrou“. V některých předmětech jako fyzika nebo chemie by měla být výuka více praktická než teoretická. Můj táta, který maturoval z fyziky, říká že: „Pokusy a experimenty tě naučí víc než nějaká poučka v sešitě, kterou se naučíš nazpaměť a stejně jí nerozumíš.“ Celkově bych udělal učení zábavnější a zajímavější ve formě různých aktivit, her a soutěží, jak tomu bývalo na prvním stupni. Na školách by se podle mého názoru měly vyučovat pouze věci, které se v životě dají opravdu využít.

Jak jsem již říkal, ideální škola pravděpodobně neexistuje, ale žáci a učitelé by se měli společně snažit, aby škola byla co nejzábavnější, jak pro žáky, tak pro učitele. Většina říká, že škola je nuda, ale vidím, jak se o přestávkách někdy i v hodinách bavíte a smějete se, takže se zamyslete. Je škola vážně taková nuda?

Daniel Rendár, 8. B

Jsme výtvarně nadaní!

Podzim

Zima

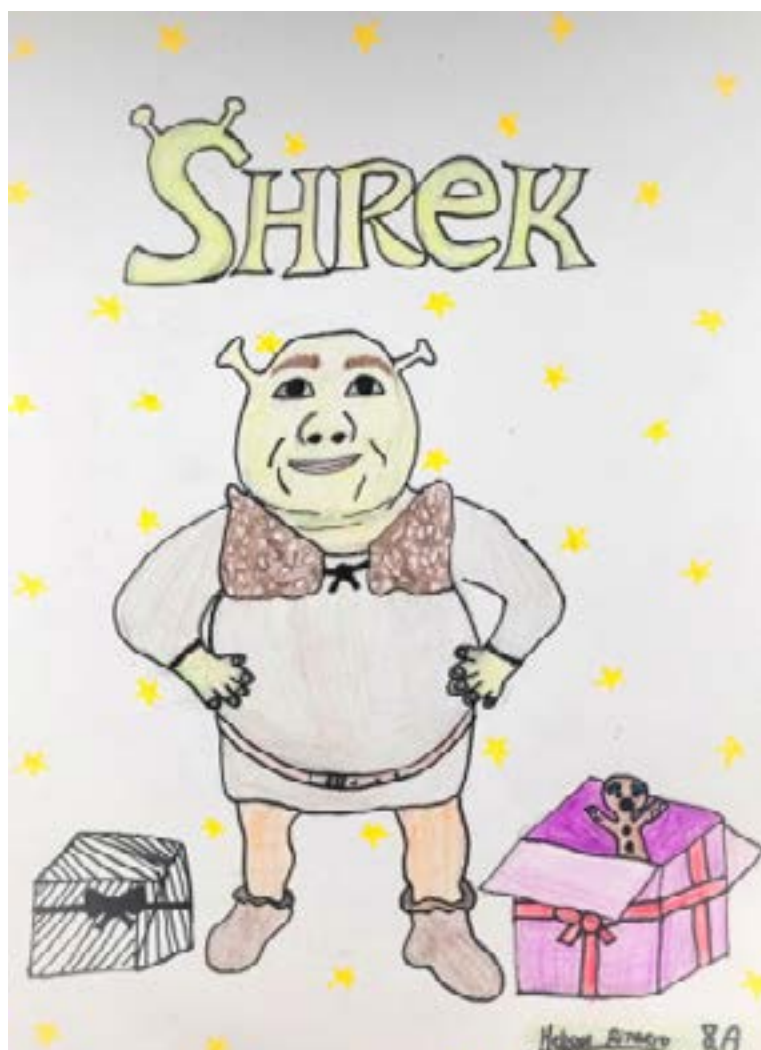
Lusický

Školní časopis **Borováček** - šk. rok 2024/2025, šéfredaktoři: Mgr. Marcela Hapalová, Mgr. Jakub Krejčí. Grafická úprava: Mgr. Jakub Krejčí. Vydává ZŠ Borovského. Vychází nepravidelně.